

Co dělají knížky, když je knihovna zavřená

Dnes je v knihovně úplné ticho, přestože je pondělí, a to má být přece výpůjční den, ale nikde nikdo. Vůbec žádný čtenář nepřišel, aby si půjčil nebo vrátil nějakou knížku. A dnes přece měly přijít také děti na pohádkové čtení a tvoření, ale ani jedna dětská nožka se tu neukázala. A ani jedna dětská ručka dnes nenakreslila svůj krásný výtvar, který by si pak mohla vystavit na magnetickou tabuli.

„Haló, haló,“ ozvala se knížka *Ledové království*. Stála docela nahoře v poličce v knihovně, a tak měla sice o všem přehled, ale přesto nevěděla, co se může dít, když je pondělí, výpůjční den, ale nepřišly žádné děti, které by si ji půjčily. Z toho byla teda knížka *Ledové království* docela smutná, protože vždycky, když děti kroužily kolem její poličky, tak trošku samolibě natáhla svůj hřbet, protože skoro jistě věděla, že si ji půjčí. Stály se totiž na ni úplné fronty, což se jí ohromně líbilo. Hned, jak si přečetl Adámek, už ji chtěla Markétka, hned po ní Lukášek, no skoro si na poličce v knihovně nestačila ani pohovět a už po ní radostně sahaly další ručičky a prohlížely si ji, a až dosyta vynadávaly, šly si ji k paní knihovnici vypůjčit a pak už se moc těšily, jak jim ji rodiče doma přečtou.

Ale dnes tu paní knihovnice od rána vůbec nebyla, o tom teda mělo *Ledové království* z horní poličky přehled. Že by jí třeba ujel autobus nebo byla nemocná, o tom nemůže být řeč, to by určitě poprosila nějakou jinou paní knihovnici na záskok, aby si děti pořád mohly půjčovat své oblíbené knihy jako třeba *O zahradě*, *Horská cesta* nebo *Den, kdy voskovky řekly dost*.

„Hm,“ uvažovalo *Ledové království*, až se mu samým přemýšlením začaly kroutit stránky, „to se muselo stát něco velkého, když je tu takové ticho, no zrovna jako na mých stránkách, když se celá země proměnila ve věčný led a mráz. Že by se i tady celá země proměnila v led a mráz a paní knihovnice opravdu nemohla dojet do práce?“ zděsilo se *Ledové království*, až si samým úlekem málem natrhlo stránku.

„Haló, haló, knížko ve spodní poličce, tady *Ledové království*, ano, Tebe volám knížko *Den, kdy voskovky řekly*. Nevíš, co se stalo? Proč si mě teď žádná Markétka, Lukášek, Adámek ani jiné děti nepůjčují? A proč je knihovna tak hrozně tichá, i když je dnes výpůjční den?“ „Tak to Ti teď bohužel neřeknu,“ kroutila stránkami knížka, „zrovna teď na to bohužel nemám čas, právě se mi na straně 5 a 6 hádá oranžová a žlutá voskovka, která z nich je sluníčková. A já přemyslím, jak je rozsoudit. Na jiné věci teď nemám ani pomyslení, promiň, *Ledové království*.“

„Hm,“ pomyslelo si *Ledové království*, „to je škoda.“ A rozhlíželo se dál z horní poličky, kterou knížka by mohlo oslovit. „Ha, to je ono: *Horská cesta*, ano, Ty ve třetí řadě vlevo. Ty jsi přece taková moudrá knížka. Ty nevíš, co se stalo, že je v knihovně takové ticho a žádné dětské ručky se po mně nenatahují?“ „Jej, zrovna teď nemůžu, promiň,“ omlouvala se *Horská cesta*, „kocourek Lulu v mé knížce právě pomáhá paní Jezevcové na horu, aby si spolu mohli vychutnat krásný výhled. A já zrovna teď paní Jezevcové moc držím pěsti, aby se na horu v pořádku dostala, už je trošku starší, víš. Ještěže jí kocourek Lulu pomáhá, určitě se jim to podaří.“

Ledové království už pomalu ztrácelo naději, že by mu nějaká knížka poradila, co se tady v knihovně děje. A v tom zahlédlo na výpůjčním pultu krásnou klasickou pohádkovou knížku: „Haló, haló, *Povídání o pejskovi a kočičce*, ty už jsi přece známá a dlouho slavná knížka pro děti, Tebe už si děti půjčovaly dlouho předtím, než já jsem si vůbec mohla pomyslet, že někdy půjdu do tisku,“ zavolalo *Ledové království*. „No to máš pravdu,“ ozvalo se *Povídání o pejskovi a kočičce*, „mnohá moje vydání si půjčovaly už maminky a tatínkové našich malých čtenářů, ale nejen ti, ale už i jejich babičky a prababičky a také dědečci a pradědečci. Já už mám sebe přečtenou tolikrát, že se znám nazpaměť, i když mě pořád nepřestává fascinovat, jak mě ten Josef Čapek krásně napsal.“ „Jééé, tak doufám, že je já se dočkám taky tolika vydání jako Ty,“ zasnulo se *Ledová království*, „to by byla krása. A když už je to tak dlouho, co jsi šla poprvé do tisku, určitě už jsi toho od svého prvního vydání mnoho zažila. Třeba i takhle tichou knihovnu bez čtenářů a paní knihovnice, i když je výpůjční den?“ „No, jeje, zažila jsem od svého prvního výtisku tolik, že bych o tom mohla sepsat další tři tlusté knihy,“ řeklo *Povídání o pejskovi a kočičce*, „ale pravda je, že o takovém viru, který je teď skoro všude na světě a při kterém skoro všechny knihovny na světě musí zůstat zavřené, tak o tom slyším za svá četná vydání poprvé,“ kroutila stránkami knížka. „Ale nedá se nic dělat, stejně jako děti si musely najít jinou ušlechtilou zábavu, když teď nemůžou chodit do knihovny, musíme si i my najít nějaké jiné zabavení, ať tu jen tak nestojíme zbůhdarma na poličce, než si nás děti zase půjčí.“ „Ale víš, co si myslím?“ řeklo *Ledové království*, „Děti nám to určitě pak vynahradí a půjčí si nás, až budou moct, až bude knihovna zase otevřená.“ „A to pak budou muset přijít asi s velikým batohem, abychom se jim tam všechny vešly,“ poznamenalo *Povídání o pejskovi a kočičce*, „a do té doby ... „co do té doby?“ ozvala se najednou knížka *Den, kdy voskovky řekly dost*, která už mezi tím asi vyřešila, jestli pravá sluníčková je oranžová nebo žlutá voskovka. „Jé, to by mě taky zajímalo, co bude do té doby? Už totiž nemusím držet pěsti paní Jezevcové, jestli se dostane na horu, ta si teď už si užívá výhled z hory s kocourkem Lulu,“ řekla *Horská cesta*. „No do té doby bychom si mohli povídat

nějaké tajemné příběhy, které se v knihovně udály. Vždyť knihovna je jen o něco málo starší než moje první vydání,“ poznamenalo *Povídání o pejskovi a kočičce*, „takže pár takových příběhů znám, ale o tom až zase v jiné pohádce ...

06.04.2020

Milada Bobková